

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **H. Z.**

skazanego z art. 278 §1 i 5 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 11 grudnia 2018 r.

kasacji, wniesionej przez obrońcę z urzędu skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 29 marca 2018 r., sygn. akt V Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 29 września 2017 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł :

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. zwolnić skazanego H. Z. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, a wchodzące w ich skład wydatki przejąć na rachunek Skarbu Państwa;

3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. R., Kancelaria Adwokacka w S., kwotę 442 (czterysta czterdzieści dwa) złote i 80 (osiemdziesiąt) groszy, w tym 23% VAT tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego jako wyznaczony jego obrońca z urzędu.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 29 września 2017 r., sygn. akt II K [...], H. Z. został uznany za winnego tego, że w dniu 6 grudnia 2016 r. w S., na terenie cmentarza komunalnego, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia

portfela wraz zawartością pieniędzy w kwocie 1900 złotych wraz dowodem osobistym i kartami uprawniającymi do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego na szkodę E. D. – G., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 28.11.2011 r. do 27.11.2012 kary roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w G., sygn. akt VIII K [...],

tj. popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które – na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. – wymierzono mu karę 7 miesięcy pozbawienia wolności.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca H. Z., który – podnosząc zarzuty obrazy przepisów postępowania (art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.) oraz błędu w ustaleniach faktycznych, mających wpływ na treść wyroku – wniósł o jego zmianę i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 29 marca 2018 r., sygn. akt V Ka [...], utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Wyrok Sądu drugiej instancji został zaskarżony przez obrońcę skazanego, który we wniesionej kasacji podniósł zarzut rażącej obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. przez dowolną, nie zaś swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, niezgodną z zasadami wiedzy oraz doświadczenia życiowego i logiki, wyrażającą się w przyjęciu przez Sąd drugiej instancji w ślad za Sądem *meriti*, jedynie w oparciu o treść zeznań E. D. – G., że skazany dopuścił się popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, podczas gdy depozycje te pozostawały sprzeczne z pozostałą częścią materiału dowodowego, a w szczególności wyjaśnieniami skazanego oraz zeznaniami świadka T. Ś..

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w G. do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie na jego rzecz od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k., kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Tymczasem lektura uzasadnienia kasacji prowadzi do wniosku, że pod zarzutem obrazy przepisów postępowania skarżący usiłuje wywołać ponowną kontrolę instancyjną orzeczenia Sądu *merti*, co jest niedopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym.

Należy przy tym podkreślić, że Sąd Okręgowy nie dokonywał nowych ustaleń faktycznych, a jedynie zweryfikował ocenę dowodów przeprowadzonych przez Sąd pierwszej instancji, co w zasadzie czyni bezprzedmiotowym podnoszenie przez skarżącego zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. Nawet zresztą, gdyby zarzut obrońcy skarżącego postrzegać jako kwestionowanie prawidłowości kontroli instancyjnej w zakresie weryfikacji ustaleń faktycznych (które powinno wyrażać się np. w sformułowaniu zarzutu obrazy art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k.), to również i przy takim ujęciu kasacji, nie podlegałaby ona uwzględnieniu. Trzeba bowiem zauważyć, że Sąd odwoławczy dokonał szczegółowej analizy prawidłowości poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, w tym wysokości kwoty pieniędzy, które znajdowały się w portfelu E. D. – G., będącego przedmiotem zaboru w przypisanym skazanemu przestępstwie kradzieży. Tylko ta okoliczność została szczególnie zaakcentowana w rozpoznawanej kasacji i miała potwierdzać tezę o braku wiarygodności zeznań pokrzywdzonej, które stanowiły główny dowód w sprawie. Sąd Okręgowy w G. swoje stanowisko o zaaprobowaniu ustaleń Sądu *meriti* co do ww. kwestii uzasadnił na s. 3 części motywacyjnej wyroku, wskazując, że wpisanie w protokole przesłuchania E. D. – G. kwoty innej niż 1900 zł, stanowiło oczywistą omyłkę, co potwierdziło następne przesłuchanie pokrzywdzonej w postępowaniu przygotowawczym. Rozważania te nie cechują się naruszeniem standardów rzetelnej kontroli instancyjnej, nie podważył ich również obrońca skazanego, prezentując w tym zakresie jedynie własny, odmienny pogląd co do oceny materiału

dowodowego. Sąd Okręgowy w sposób rzeczowy wykazał również, dlaczego na uwzględnienie nie zasługiwały podniesione w apelacji zarzuty obrazy przepisów art. 7 k.p.k., czy też art. 410 k.p.k., której miałby dopuścić się Sąd pierwszej instancji, a ta ocena zasługuje na pełną akceptację Sądu Najwyższego.

W odniesieniu do przeprowadzonego w postępowaniu odwoławczym postępowania dowodowego można byłoby – teoretycznie rzecz ujmując – postawić samoistny zarzut obrazy art. 7 k.p.k. przez Sąd odwoławczy tyle, że w omawianej sprawie nie jest on zasadny. Nie sposób bowiem podzielić stanowiska skarżącego, że Sąd Okręgowy w sposób niewłaściwy dokonał oceny zeznań świadka T. Ś., skoro Sąd ten zasadnie wykazał, że zeznania tego świadka „nie ujawniły okoliczności wskazujących na brak sprawstwa oskarżonego i błędne ustalenia faktyczne będące podstawą zaskarżonego wyroku”.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalniając skazanego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i zasądzając od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu skazanego wynagrodzenie za sporządzenie i wniesienie kasacji.